

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-1467/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu pojedincu Nelli Stipaničev, u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa Melita Babić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Župan, Babić & Antunović d.o.o., Zagreb, Horvatova ulica 80A, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB - DIONIČKO DRUŠTVO, Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupano po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 274, radi isplate u iznosu od 1.459,95 EUR, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 6. svibnja 2026., u prisutnosti z. punomoćnika tužitelja Marka Radića, odvjetničkog vježbenika i punomoćnika tuženika Petra Vataavuk, s danom objave 16. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 12.3. Ugovora o kreditu broj: 9011539856 od dana 14. lipnja 2006. godine, sklopljenog između tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora i ALESSANDRO KIRAMARIOS iz Zagreba, Miroslava Milića 8, OIB: 44849101591 kao korisnika kredita, u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,70 % (slovima: nula cijelih sedamdeset posto) od iznosa kredita, a najviše 1.000,00 kuna (slovima: tisuću kuna).
- II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužitelju DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, iznos od 132,72 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 20. lipnja 2006. pa do isplate, a koje kamate se određuje po stopi koja od 20. lipnja 2006.

propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, te nadalje po kamati koja je od 1. siječnja 2008. propisana čl. 29. st. 2 Zakona o obveznim odnosima, odnosno koja je do 31. srpnja 2015. određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

- III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 387,43 EUR sa zateznim kamatama od 16. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u daljnjem iznosu od 906,25 eura, kao neosnovan.

r i j e š i o j e

- I. Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u iznosu od 132,72 eura.

Obrazloženje

- 1. Tužitelj u tužbi podnesenoj dana 10. lipnja 2025. navodi da su Alessandro Kiramarios (dalje u tekstu: korisnik kredita) i tuženik dana 14. lipnja 2006. sklopili Ugovor o kreditu, kojim je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita kredit u iznosu od 53.300,00 CHF protuvrijednosti u kunama obračunate po srednjem tečaju HNB-a. U članku 12.3. Ugovora o kreditu pod nazivom „Završne odredbe” propisano je da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 0,70 % (slovima: nula cijelih sedamdeset posto) od iznosa kredita, a najviše 1.000,00 kuna

(slovima: tisuću kuna). S tim u vezi, korisniku kredita je dana 19. lipnja 2006. godine naplaćena naknada u iznosu od 132,72 EUR / 1.000.00 kn (prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 kn), a sve sukladno odredbi članka 12.3. Ugovora o kreditu. Navodi da je Ugovor o kreditu sklopljen između korisnika kredita i tuženika je standardizirani (tipski) ugovor, koji je, kao takav, unaprijed sročan i priređen od strane tuženika, a kojeg prema tome korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Također, Ugovor o kreditu u članku 12.3. sadrži odredbu s nazivom „ZAVRŠNE ODREDBE”, a prema kojoj se naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita naplaćuje u visini od 0,70%) od iznosa kredita, time da se ista naplaćuje prije korištenja kredita. Pritom korisnik kredita napominje da istom, u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu o navedenoj odredbi ugovora tuženik ni na koji način nije pružio mogućnost pregovaranja, niti mu je ista predložena uz potrebno razjašnjenje značenja i smisla iste, a sve kako je predmetni ugovor već bio unaprijed pripremljen od strane tuženika. Štoviše, korisnik kredita prilikom sklapanja predmetnog ugovora nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj navedene odredbe, niti mu je ista bila objašnjena od strane tuženika, a što je, s obzirom na položaj istog kao potrošača i apsolutnog laika, nesporno bilo potrebno. Takvim postupanjem tuženika prouzročena je neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita. Uz to, plaćanje predmetne naknade iz čl. 12.3. Ugovora o kreditu u visini od 132,72 EUR uzrokuje očitu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača budući da je tuženik, nakon terećenja po osnovi predmetne naknade za obradu kredita, korisniku kredita obračunavao i zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, iako je istom faktički isplatio drugi, manji iznos kredita, a koji iznos je umanjen za 132,72 EUR od iznosa kredita. Osim toga, korisnik kredita je, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, nadalje u tekstu: ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, potrošač odnosno fizička osoba koji sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, već radi kupovine nekretnine, kako to nedvojbeno i proizlazi iz čl. 2. Ugovora o kreditu. U tom smislu, korisnik kredita nije imao pravnih znanja koja bi mu bila potrebna da bi istom odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita bila jasna i lako razumljiva, za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti. Korisnik kredita je kao fizička osoba koja je Ugovor o kreditu sklapala i kao potrošač, a u odnosu na tuženika kao banku koji postupao u okviru svoje profesionalne djelatnosti, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju, kako u pogledu pregovaračke moći, tako i zbog činjenice da ne posjeduje pravna ili financijska znanja potrebna za razumijevanje navedene odredbe Ugovora o kreditu. Sve navedeno dovelo je do pristanka korisnika kredita na odredbe ugovora koji je bio u cijelosti unaprijed sastavljen od strane tuženika. Tim isto, tuženik je izravno postupio protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Prema čl. 81. st. 1. ZZP/03, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje

značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. istog članka propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, kao što to i jest slučaj s Ugovorom o kreditu sklopljenim između korisnika kredita i tuženika. Uzimajući u obzir sve navedeno, smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita jest nepoštena ugovorna odredba te je ista, sukladno čl. 87. st. 1. ZZP/03, ništetna. U tom smislu, odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. također je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, ističe kako je Ugovor o kreditu sklopljen na način da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu i, kao jača ugovorna strana, što svakako jest budući da je financijska institucija i profesionalno dioničko društvo, korisnika kredita doveo u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed formuliranog ugovora. Ugovor o kreditu nesporno je sklopljen u obliku unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, ovdje tuženika, a koji ugovor je predstavljao tzv. „uzmi ili ostavi” ponudu, ne ostavljajući korisniku kredita mogućnost i slobodu da na bilo koji način utječe ili intervenira u sadržaj istog. Shodno tome, prema odredbi čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo, dok je kod predmetnog Ugovora o kreditu nejasno koji su parametri uopće korišteni prilikom izračuna naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita te na osnovu kakvih i kako nastalih troškova navedena naknada iznosi upravo 132,72 eura. Pri tom tuženik u Ugovoru o kreditu samo paušalno navodi da se korisnik kredita obvezuje platiti „naknadu za obradu zahtjeva i odobravanje kredita”, ne spominjući što točno navedene radnje obuhvaćaju, a što korisniku kredita kao potrošaču, definitivno nije trebalo biti jasno niti poznato. Slijedom svega navedenog, obzirom da se o navedenoj odredbi Ugovora o kreditu, a sadržanoj u samom Ugovoru o kreditu koji je već prethodno bio pripremljen od strane tuženika, po prirodi stvari nije moglo pojedinačno pregovarati znači da je ista odredba ništetna. Usto, očito je i nesporno da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, koju je korisnik kredita platio 19. lipnja 2006. godine u iznosu od 132,72 EUR prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača odnosno korisnika kredita, a iz kojeg razloga je, sukladno čl. 87 st. 1. ZZP/03, sve u smislu odredbe čl. 81. st.1. i 2. ZZP/03, riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi. Odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje u tekstu: ZOO) propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onog što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu,

prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 132,72 EUR. Navodi nadalje da su korisnik kredita kao Ustupitelj i tužitelj kao Primatelj sklopili su Ugovor o ustupu / prijenosu tražbine, kojim ugovorom je utvrđeno kako je korisnik kredita s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu dok je člankom 2. istog Ugovora o ustupu / prijenosu tražbine izričito ugovoreno kako korisnik kredita kao Ustupitelj sklapanjem ugovora svoju tražbinu prema tuženiku s naslova povrata preplaćenih iznosa s naslova valute, kamate i svih plaćenih naknada na temelju Ugovora o kreditu zajedno sa svim sporednim pravima prenosi na tužitelja kao Primatelja, dok tužitelj kao Primatelj u cijelosti prima prenesenu tražbinu. Tužitelj, kao novi vjerovnik u odnosu na tuženika, ističe kako je o prijenosu opisanih tražbina i prava s korisnika kredita u korist tužitelja, tužitelj obavijestio tuženika pisanim putem. Stoga predlaže tužbeni zahtjev usvojiti u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka, prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora, smatrajući da je ista previsoko naznačena, osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja. Ne osporava visinu tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor zastare. Tuženik ističe da je i odredbom članka 2. ZOO-a propisano da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, stoga tužitelj ne može tražiti da sud „pronalazi“ volju ugovornih strana ugovora o kreditu (ovdje tužitelja i tuženika) koja je različita od one koja je jasno i nedvojbeno navedena u pisanom, potpisanom i solemniziranom ugovoru o kreditu. Iz navedenog proizlazi da sukladno odredbama ZOO-a nije zabranjeno ugovaranje predmetne naknade, a iz citiranih odredaba ZZP-a i ZPK-a, kao lex specialis, proizlazi da je ugovaranje takve naknade dopušteno. Naime, naknada za obradu kreditnog zahtjeva temelji se na slobodi ugovaranja po ZOO-u te također i na posebnim propisima namijenjenima zaštiti potrošača. Odredbom članka 1. i članka 14. Zakona o izmjenama i dopunama ZPK dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“; Tako je dana 31.1.2014. donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite kojim je izrijekom u odredbi članka 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje sukladno tarifi, odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. U Direktivi 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ navodi se kako se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući i kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika; troškovi u pogledu dodatnih usluga koje se odnose na ugovor o kreditu, a posebno premije osiguranja, također su uključeni ako je, povrh toga, sklapanje ugovora o pružanju drugih usluga obvezno s ciljem dobivanja kredita

ili dobivanja kredita prema uvjetima koje vrijede na tržištu. Prema tome, u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita je bila redoviti trošak kreditiranja, koji je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu, tako i na razini Europske unije. Suprotno navodima tužitelja, predmetna odredba ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu, pa samim time, kako nema značajne neravnoteže, nema niti ništetnosti sporne odredbe. Sporna odredba nije nejasna/neodređena s obzirom da je tužitelj u trenutku sklapanja ugovora znao da će naknada iznositi određeni, ugovorom definirani postotak od iznosa kredita i na nju je pristao. Dakle, iznos naknade je fiksni i poznat tužitelju u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Tuženik ponovo ističe da u ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja jer to nije bila obveza tuženika (kao što nije niti danas). Također, tuženik ukazuje Naslovnom sudu i na odluku Suda EU C-621/17 te napominje da nije niti bitno što naknada uključuje, već koliko ona iznosi, a to je tužitelju bilo poznato, pa je tako mogao donijeti informiranu odluku o sklapanju ugovora. Značajnu neravnotežu treba posebno utvrđivati, neovisno o činjenici da se o ugovornoj odredbi nije pregovaralo. Činjenica da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ne vodi automatski do zaključka da je među ugovornim stranama nastala značajna neravnoteža. Tuženik ističe kako se ne može smatrati da bi predmetna ugovorna odredba uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, i da bi se posljedično imala smatrati nepoštenom, odnosno jer je ista u vrijeme sklapanja ugovora bila izričito dopuštena temeljem zakonskih odredaba, ugovorena na jasan, uočljiv i lako razumljiv način, fiksno određena, tj. određiva u svakom trenutku. Dakle, ugovaranje odredbe o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva nesporno je u skladu s odredbama zakona, a što čini neosnovanim navode tužitelja o eventualnoj nepoštenosti, odnosno ništetnosti iste. Predmetna odredba sastavljena je na jasan i razumljiv način, a zbog čega je tužitelj razumio doseg i posljedice, a što je u konačnici potvrđeno u pisanom obliku; predmetna odredba nedvojbeno je jasna te unesena u ugovor o kreditu na uočljivom mjestu i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. Tuženik ističe i da je točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi u vrijeme na koje se odnosi tužbeni zahtjev, određeno da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Također je određeno i da su važeće naknade iskazane u pisanom obliku i dostupne klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke. Tužitelj je pristao platiti iznos određen sukladno predmetnoj odredbi. Ista je jasno koncipirana ugovorom o kreditu te je jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana. Također, prije sklapanja ugovora o kreditu tužitelj je od strane službenika tuženika mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana predmetnu odredbu. Kada su riječi pisane isprave jasne ne može se dokazivati da je volja sastavljača bila drugačija jer se tumačenje jasnih ugovornih odredbi protivi pojmu i smislu tumačenja. Time bi bilo povrijeđeno osnovno načelo slobodnog uređivanja obveznog odnosa. S

obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. U daljnjem tijeku postupka tužitelj je u cijelosti ostao kod tužbe i tužbenog zahtjeva, a tuženik kod navoda iz odgovora na tužbu.
4. Tijekom postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u: obavijest (list 34, 36, 59 spisa), knjigovodstvena kartica (list 37-58 spisa), ugovor cesiji (list 60-64 spisa), Dodatak ugovora o kreditu (list 69-74 spisa), plan otplate (list 76-77 spisa), z.k. izvadak(list 78-79 spisa), Ugovor o kreditu (list 80-103 spisa), Opći uvjeti (list 117-125 spisa), saslušao svjedoka Alessandro Kiramarios (list 212-213 spisa), te sva sudska praksa u spisu.
5. Tužitelj je odustao od financijskog vještačenja jer je visina nesporna.
6. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.
7. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 12.3. ugovora o kreditu, sklopljenog između korisnika kredita i tuženika od 14. lipnja 2006. kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade od 0,70 % (nula cijelih sedamdeset posto) na iznos iznosa kredita obračunate s datumom Ugovora, kao i da je Korisnik suglasan da se obračunati iznos naknade plati prije korištenje kredita, te restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 132,72 EUR na ime plaćenog iznosa za navedenu naknadu.
8. Između stranaka nije sporno da su korisnik kredita i tuženik ugovorili kredit dana 14. lipnja 2006. Ujedno između stranaka nije sporno da ugovor o kreditu u odredbi čl. 12.3. sadrži odredbu o plaćanju naknade, koja glasi: „korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti kreditoru naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 0,70 %, obračunate s datumom Ugovora. Nadalje, između stranaka nije sporno da je na ime naknade korisnik kredita Alessandro Kiramarios platio tuženiku iznos od 132,72 EUR. Nije sporna niti visina, tužbenog zahtjeva pod točkom II. tužbe.
9. U odnosu na aktivnu legitimaciju valja istaknuti kako je odredbom članka 80. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje u tekstu: ZOO-a) propisano da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

10. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetskim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

11. Potrošačka prava vezana uz status potrošača te da potrošaču daju posebna prava predviđena Zakonom o zaštiti potrošača i drugim propisima. Međutim, novčana tražbina koja proizlazi iz ništetnosti (dijela) potrošačkog ugovora nije tražbina koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga niti je osobna tražbina i takvom tražbinom potrošač može slobodno raspolagati. Pri tome prijenos tražbine nema utjecaja na identitet tražbine i primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja, pa tako i u odnosu na tužitelja kao primatelja tražbine djeluje pravomoćnost presude u kolektivnom sporu za zaštitu potrošača (PŽ-5375/2020, PŽ-4749/2020).

12. U odnosu na tvrdnje tuženika kako tražbina u Ugovoru o ustupu nije dovoljno određena i nepostojeća valja istaknuti da predmet ugovora o ustupu tražbine može biti svaka tražbina, dospjela i nedospjela, uvjetna i buduća tražbina, ako su takve tražbine dovoljno određene i postoji izvjesnost u pogledu dužnika. Sadržaj tražbine prenesene Ugovorom o cesiji u kojem je točno utvrđena osnova tražbine i konkretiziran ugovor o kreditu iz kojeg (eventualna) tražbina je dovoljno određen da individualizira predmetnu tražbinu, iako ne sadrži točno određen iznos. 12.U čl. 59. ZZP/07 propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

13. U čl. 96. st. 1. ZZP/07, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da

činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje člankom 102. stavkom 1. ZZP/07 je propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

14. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da se o odredbi toč. 12. 3. Ugovora, prilikom sklapanja istog pojedinačno pregovaralo. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita, ovdje tužitelja obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,70% od iznosa kredita.
15. Između stranaka tijekom postupka nije više sporno da je predmeta naknada u iznosu od u 132,70 EUR-a cijelosti naplaćena.
16. Korisnik kredita Alessandro Kiramarios je saslušan (list 212-213. spisa) te je svjedok istaknuo da je kredit otplaćen u cijelosti, da se ne može sjetiti kako je naknada naplaćena. Pročitao je ugovor ništa posebno vezano za naknadu nije pojašnjeno. Ističe da oko toga kredita nije bilo pregovora.
17. Prema članku 295. ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu:ZOO-a) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama ugovora. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama ugovora. Isto tako u ugovor niti u uvjetima tuženika u nije navedeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva i zašto je određena baš u visini 0,70 % od ukupnog iznosa kredita (gotovinski krediti uz valutnu klauzulu- kakav je i predmetni a što među strankama nije niti sporno).
18. Sporna ugovorna odredba, iako je naizgled jasna i razumljiva, prema utvrđenju ovog suda ista nije u cijelosti jasna, jer nije jasno i određeno navedeno na što se ti troškovi odnose, slijedom čega se radi o nepoštenoj

ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u nerazmjerno visokom iznosu od 132,72 EUR-a.

19. Slijedom navedenog, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju kao potrošaču plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, koja odredba je stoga prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa je ista ništetna. Ništetnost te odredbe ne povlači ništetnost samog ugovora, sukladno čl. 324. st. 1. ZOO-a, budući da on može opstati bez te odredbe, slijedom čega je sud odlučio kao pod toč. I izreke i utvrdio ništetnost sporne ugovorne odredbe o naknadi.
20. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO, dok se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, sukladno čl. 328. ZOO. Međutim, iako je od dana plaćanja predmetnog iznosa naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od pet godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu prijepornog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i za odobravanje kredita, utvrdi ništetnom, pa njegovo potraživanje nije zastarjelo. Takvo pravno shvaćanje je zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je posrijedi u ovom postupku, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja usmjerene na povrat isplaćenog iznosa ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke.
21. Stoga je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos naplaćene naknade od 132,72 EUR-a i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 1115. ZOO, budući da prijeporno potraživanje predstavlja stečeno bez osnove, tekuće od dana kada je tužitelju ista naplaćena tj. 14. lipnja 2006. do dana isplate, jer je tuženik bio nepošten, znao je i morao znati da naplaćivanje tako visokog iznosa naknade ne opravdavaju troškovi na koje se odnosi.
22. Zatezne kamate su dosuđene u visini određenoj u visini stope određene člankom 29. ZOO-a.
23. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Parnični su troškovi odmjereni prema vrijednosti predmeta od 386,12 EUR-a i sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova

za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23. – dalje: Tarife), Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18., 51/23.) i Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23.).

24. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe u iznosu od 50,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. Tarife, sastava podneska od 24. studenog 2025. u iznosu od 50,00 EUR prema Tbr. 8. toč. 1. Tarife, zastupanja na ročištu 9. veljače 2026 i 6. svibnja 2026. svaki u iznosu od 50,00 EUR, Tbr. 9. toč. 1. Tarife i pristup ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 3. Tarife, što uvećano za troškove sudskih pristojbi za tužbu i za presudu u iznosu od 106.18 EUR, dakle ukupno iznosi 387,43 EUR.
25. Preko dosuđenog iznosa do ukupno zatraženog iznosa od 1.293,68 EUR (za iznos od 906,25 EUR) tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka odbijen je kao neosnovan jer je postavljen prema vrijednosti predmeta spora od 1.459,95 EUR, a ne prema onoj vrijednosti koju je sud utvrdio u postupku.
26. Odluka o zakonskim zateznim kamatama tekućim na troškove postupka temelji se na odredbama čl. 151. st. 3. ZOO i čl. 29. st. 1. ZOO.
27. Obzirom na izloženo, riješeno je kao u izreci.
28. Tužbeni zahtjev u ovom postupku sastoji se od zahtjeva za utvrđenjem ništetnosti odredbe ugovora o naknadi i tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 132,72 EUR, te je sud po prigovoru tuženika kao vrijednost predmeta spora odredio iznos od 132,72 EUR, a koji se odnosi na isplatu tog iznosa, odnosno na ime kondemnatornog dijela iznos od 132,72 EUR; a sve u smislu članka 40. stavka 2. u svezi s člankom 35. ZPP-a i odlučeno je kao u izrijeci.

U Zagrebu, 16. lipnja 2026.

SUDAC:
Nelli Stipaničev

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpravka presude, odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu, i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa Melita Babić, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Župan, Babić & Antunović d.o.o., Zagreb, Horvatova ulica 80A,
2. PRIVREDNA BANKA ZAGREB - DIONIČKO DRUŠTVO, Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupano po punomoćnici Petri Vataavuk, odvjetnici u Zagrebu, Ulica grada Vukovara 274

Broj zapisa: **9-30889-77184**

Kontrolni broj: **0b17e-373fc-d8adf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=NELLI STIPANIČEV, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.